

— Nem félnek az örök ellenségtől? — nevetett a miss.

— Ó, ha a tengerbe dobná, akkor még jobban versenyeznénk azért, hogy kihozzuk — mondta rezignáltan a bíró.

— Hogy-hogy, sir? — nevetett kacéran és kissé kéjesen a miss — versenyeznénk? Talán maga is?

— Attól félek — dörmögött a bíró — amilyen szamarak vagyunk mi férfiak... Megérdemeljük, hogy ellenségeink legyenek örökké...

A miss mosolygott. Sir Archibald Gordon karját nyujtotta neki és elindultunk az étterem felé. A zene rikitóan sikoltzott...

A hold felütötte arcát a hullámokból és széles szájjal kacagott...

Gáspár Jenő.

VAKÁCIÓ.

A szomszédunkba, hol sok volt a menta,
a mályvarózsa és a dália,
a zárdából rövid vakációra
megérkezett a Klementin fia.
Vén körleján a csuszka csőre ácsolt,
Klementin asszony bent imádkozott,
lugasban nyolcvanéves nénikéje
piacra virágokat csokrozott.

Este verandánk lépcsőjén figyellem:
csillagmezőkre jellegmén ügel.
Fiával künt sétált Klementin asszony,
hallottam halk beszélgetésüket:

— Átlátogatsz a szent Kálváriához...

— Mezziláb... Túl a part homokja vár...

— Reggel velem fogsz zsoldárt énekelni...

— Anyám, van itt sok énekesmadár? —
Amerre jöttem — cirkusz állt a téren,
a nap sütött anyám, a banda szólt —
Hallottad már a cirkuszok zenéjét?
Gyönyörű volt! Anyám, gyönyörű volt!...

— Te nem tudod, hogy lelkeddel mi történt!
Jaj, sátánszem gonosz verése ért!
A sátán sipja szólt a muzsikában!
Jaj, sirni tudnék üdvösségedért.
Fiacskám, térj a zárdacsendbe vissza,
mondj lelkedért száz bűnbánó imát...

Éjjel vihar volt. Zúgtak künt a fák.
Reggel sirtak a mályvák, dáliák.
Lehajtott fejvel láttam visszamenni
— klastrom felé — a Klementin fiát.

Áprily Lajos.